

[Stats- og udenrigsministeren.]

bemærkninger, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen har gjort her, foranlediger mig til en kommentar. Da det ærede medlem hr. Erik Eriksen kommenterede det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens standpunkt, således som det er udtrykt i morges i „Berlingske Tidende“ — jeg tillader mig et kort citat — sagde det ærede medlem:

„Jeg kan kun sige, at hans stilling formentlig må bero på, at han har et syn på den politiske og økonomiske stilling, der er fundamentalt forskelligt fra venstres.“

Nu siger det ærede medlem her, at han må gå ud fra, det er i vurderingen af regeringen, forskellen ligger. Jeg tror, det ærede medlem skulle have ventet lidt med sin hastige kommentar, og mon egentlig ikke det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen er bedre egnet til selv at begrunde forskellen, end det ærede medlem hr. Erik Eriksen er det?

Hvad er det for en fremstilling, der er givet her i dag både af det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft? Det er en fremstilling af en regering, der er gået til disse forhandlinger dårligt forberedt, på en mærkværdig måde, stillende en række afgiftsforslag og uden at være opmærksom på alle de vigtige anliggender, der ligger bagved; og så har oppositionspartierne, venstre og de konservative, måttet tvinge denne regering til dog at forsøge at diskutere disse vigtige sager. Er dette rigtigt? Hvem er det, der har opfordret til forhandling? Er det de herrer, eller er det mig? Hvem er det, der i taler ude i landet og herinde har bedt om, at vi gik sammen og talte om tingene? Jeg troede, det var mig! Hvem indbød til forhandling og fik afslag? Hvem anmodede senere om en forhandling og fik afslag? Hvem kom, dagen før disse forslag skulle fremsættes, med forslagene underhånden til partierne og sagde: jeg erkender, at tiden er kort, jeg er villig til at forhandle straks i aften, at gå i gang i alle enkeltheder og på alle områder? De herrer forlangte vort udspil, de herrer forlangte vort oplæg; når det var kommet, skulle man nok være villig til at tage sin stilling; og da det kom, nægtede man også der at forhandle.

Jeg må have lov at sige dette både til

det ærede medlem hr. Erik Eriksen og til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft. Disse to ærede medlemmer har ført den politik, at der ikke skulle kunne føres nogen politik i øjeblikket. Disse to ærede medlemmer har ført den politik, at det eneste, det drejede sig om, var at få et valg nu. Den politik kan ikke være landets politik og kan ikke være i landets interesse i denne situation. Jeg vil have lov til at sige overfor alle de agitatorisk opsatte påstande, som her er fremsat, at jeg har ud fra den ærligste vilje, i samarbejde med mine regeringskolleger, udfoldet de mest vidtgående bestræbelser for at opnå et bredt anlagt forlig omkring de store økonomiske problemer, som her er sat op; og jeg har aldrig, må jeg sige det, jeg har aldrig i de mere end 18 år, jeg har været her i folketinget, oplevet en udvalgsbehandling som den, jeg har været vidne til her. Det skal de herrer vide, og det skal offentligheden vide.

Der blev fra de herrers side rejst eet problem, som var centralt, boligstøtten og huslejen, og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft kredsede omkring foliokontoen i nationalbanken uden at kunne konkretisere noget som helst. Dernæst havde man spørgsmålet om besparelser. Hvordan? Ord, ord og atter ord. Jeg siger til offentligheden, og jeg siger til denne sal, at de ærede medlemmer fra venstre og de konservative har intet konkretiseret udover de to ting, huslejen og boliglovgivningen, som vi var villige til at forhandle om, og så børnetilskuddene. Var der andet? Har jeg taget fejl? Var der andet? (*Erik Eriksen*: Ja, der var!). Det var rart at få det at vide. . . . (*Erik Eriksen*: Det skal komme!) . . . for under udvalgsforhandlingerne har de herrer indtaget en forbløffende tavs holdning. Jeg synes, det skal siges til offentligheden her i dag. Jeg vil i hvert fald for mit vedkommende gerne sige det.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen brugte heroppefra den vending, at man kan smile ad besparelæssynspunktet, men det skal nok vise sig at holde. Hvem har smilet ad det? Har vi gjort det under forhandlingerne? Ikke mig bekendt, jeg mener, det i høj grad har været et anliggende og må være et anliggende, som man må tage på med den største alvor, i allerhøjeste grad.